

Je komt er alleen als je er moet zijn

Wie op de plattegrond kijkt, ziet dat het Hinthamereinde toch écht bij de Hofstad hoort. **Maar het is er niet meer als vroeger**, en dat wordt het ook niet meer.

Linda Akkermans
Den Bosch

Je moet er écht zijn, anders ga je niet naar het Hinthamereinde. De bakkerijen, slagerijen, groenteboeren en kruideniers zijn al lang verdwenen.

Nu liggen er aan de doorgaande weg naar het centrum kapperszaken waar je voor een euro of twaalf geschoren weer buiten staat, een breiwinkel die weinig klandizie trekt, de whiskyslijterij die in de regio een naam heeft, er kan Grieks en Indonesisch gegeten worden en, vooruit, ook een visje kan er gehaald worden.

Henri Mulder zit wat te pielen achter zijn computer op die paar vierkante meter van zijn breiwinkel. Ooit een slagerij met louter paardenvlees, van zijn vader. Opgegroeid boven de winkel, die hij tegenwoordig verhuurt aan kamerbewoners. „Mijn pensioen, want van de handel moet ik het niet hebben.” Mulder zet direct koffie, lijkt opgetogen dat hij aanspraak heeft.

Op slot

Handelen aan het Hinthamereinde is al zwaar genoeg. „Hoeveel winkels zijn hier de afgelopen jaren al verdwenen?”

Martin Neefs van de gelijknamige behangzaak stopt er zelf binnenkort ook mee. Na dertig jaar gaat de zaak, die vader en oud-raadslid Louis Neefs vijftig jaar geleden begon, definitief dicht. Boy Evers van Tattoo Joop & Boy moet niet aan stoppen denken. „Ik heb hier in 21 jaar een naam en een zaak opgebouwd. Wij zitten hier goed.”

Wie er ook goed zit? Rob

De Hofstad

De Hofstad, dat is zo'n echt Bosch' volkswijkje, verstopt tegen het centrum aan. Een korte serie over deze buurt, die nog dit jaar wordt opgeknapt. Vandaag deel 3.

Stevens. Hij nam in 1996 Whiskyslijterij De Koning van de vermaarde slijter Theo de Koning over. „De binnenstad aan deze zijde van het centrum houdt eigenlijk al op bij het Jeroen Bosch Art Centre aan de Hinthamerstraat. Maar mensen komen gericht naar mij toe, omdat ik iets speciaals te bieden heb.”

Neefs ratelt aan één stuk door: „De straat was ontzettend dynamisch. Wij verkochten ooit veel meer dan alleen maar behang. Mensen uit de Hofstad kwamen hier voor schuurpapier en schil-

derskwasten. Alle boodschappen werden in deze straat gedaan. Er was chemie tussen de mensen, ze kenden elkaar. Volkse mensen en families, vooral van ons kent ons.”

Mulder kijkt er met weemoed op terug. „In de jaren 60 was dit een A1-locatie en weet je waarom? De schippers van de Zuid-Willemsvaart kwamen aan wal om in deze straat verse levensmiddelen te kopen. Nú nog komen er mensen mijn winkel binnen en zeggen: ik ken jullie moeder nog wel, ik heb altijd vlees bij jullie gekocht.”

Stevens vroeg zich eind jaren 90 vertwijfeld af waar hij terechtgekomen was. „Kraakpanden, bordelen en nachtclubs. Drugsoverlast bij de Watertoren.”

Grote namen, het Hinthamereinde had er zat. En dan niet alleen

de kleine neringdoenden. Ruiterman IJzerwaren, drukkerij Van Dijk Van Hees en toch ook het Vicky Brownhuis. Je moest er écht wezen, maar naam hadden ze. Verdwenen inmiddels, niet na zo maar een paar jaartjes.

Uit de route

Neefs: „De buurt, de straat én de ondernemers zijn van elkaar vreemd. Nu noemt de gemeente deze straat een hoofd-radiaal, een belangrijke toegangsweg naar de binnenstad. Ondernemers zitten hier echt niet om rijk te worden.”

Mulders blijft lang stil voor hij antwoordt: „Ja, wat moet ik ervan zeggen. De mensen en ondernemers kennen elkaar amper. We groeten elkaar, dat is het wel. Het is niet de buurt die mij hier houdt. Toeristen komen hier niet, want

de straat ligt uit de route.”

Evers is zo'n ondernemer die zegt zich nauwelijks met anderen te bemoeien. „Dat zit niet in mijn aard. Het is hier een komen en gaan van ondernemers en je ziet dat er nu steeds meer appartementen komen. Een schoenenwinkel hier? Die heb je er vijfhonderd in de stad.”

Stevens keek vanuit zijn slijterij jaren uit op drugspanden. „Die zijn weg, de gemeente heeft woord gehouden. Het is geen winkelstraat meer, maar het is wél ontzettend opgeknapt. Ik heb klanten die hier weer durven te komen. Pandeigenaren kiezen er voor om de winkels om te bouwen tot appartementen.”

Vanuit de achterliggende Hofstad willen de cafetaria's nog wel eens bezocht worden. Of de Isla-

mitische slagerij, een van de twee kapperszaken of BOEL Bazaar. De twee platenzaken? Mwah. Het Casino? Wellicht. Hotel De Blauwe Pauw? Nee toch. En ook café Populair en café Herman staan niet te boek als echte buurtcafés.

Dode straat

Neefs twijfelt geen moment als hij een vraag krijgt over de toekomst van het Hinthamereinde. De winkels zullen verdwijnen. „Dan staan er alleen nog maar woningen. Door internet staat er in deze straat over twintig jaar geen enkele winkel meer.” Mulder denkt er niet anders over. „Dit wordt een dode straat. Of het Zuid-Willemspark moet er voor zorgen dat er in de toekomst meer mensen rond gaan lopen. Ik zit er zelf nog een jaartje of drie, dan is mijn pensi-

▲ **Het Hinthamereinde over tien jaar? Daar zijn de meningen sterk over verdeeld.**

FOTO MARC BOLSIUS

oen wel veiliggesteld.”

Evers is een stuk optimistischer. „Als ik dan nog leef, zit ik over een jaar of tien hier nog wel. Ik gooi niet weg wat opgebouwd is. Weet je wat de gemeente zou moeten doen? Drie drempels aanleggen, want het is hier net een racebaan. Nu is het wachten tot er een kind wordt aangereden.”

Stevens verwacht dat het over tien jaar aan het Hinthamereinde niet veel anders zal zijn. „Ik woon boven de slijterij en ga hier écht niet weg. Bovendien: ik heb hier een magazijn van driehonderd meter, dat is in het centrum onbetaalbaar.”